

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Samosoudce Okresního soudu v Liberci JUDr. Jana Švorčíková rozhodla v hlavním líčení konaném dne 15. prosince 2016, t a k t o :

Obžalovaný:

[REDACTED]

nar. [REDACTED], okres týž, bytem trvale v [REDACTED]
[REDACTED]

j e v i n e n, ž e

s diagnózou smíšené poruchy osobnosti, která však nevykloučila jeho práceschopnost, mohl být v pracovním poměru, v Liberci ani jinde, od 16. 12. 2013 do 16. 12. 2014, nepřispíval na výživu svého syna [REDACTED] a dcery [REDACTED] ačkoli mu tuto povinnost, stanovenou § 85 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 910 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů, upravil Okresní soud v Liberci rozsudkem z dne 11. 11. 2002, č. j. P 6/2000-87, s právní mocí dnem 19. 12. 2002, na povinnost platit celkem 2.500,-Kč vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky dětí [REDACTED] která proto do 23. 4. 2014 pobírala dávky pomoci v hmotné nouzi; dluží tak 27.500,-Kč,

t e d y

neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce a vydal takovým činem oprávněnou osobu nebezpečí nouze.

T í m s p á c h a l

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 trestního zákoníku.

Za to

se odsuzuje

podle § 196 odst.3 trestního zákoníku trestního řádu k trestu odnětí svobody v trvání **d e s e t i (1 0) m ě s í c ů**.

Podle § 81 odst.1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a § 82 odst.1 trestního zákoníku se stanoví zkušební dobu v trvání **d v o u (2) l e t**.

O d ů v o d n ě n í :

Soud na základě dokazování provedeném v hlavním líčení zjistil skutkový stav v rozsahu popsaném shora ve skutkové větě.

Obžalovaný uvedl, že bere silná antidepresiva. Většinu doby byl v psychiatrických léčebnách. Někdy v roce 1999 byl podat na policii oznámení, že přišel o byt, a tam začali jeho psychické problémy. Naposledy pracoval v roce 2008 u společnosti CMS, pak již ne, byl evidován na úřadu práce. V roce 2006 mu byl přiznán invalidní důchod.

Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] bylo zjištěno, že je matkou nezletilých dětí, jejichž otcem je obžalovaný. Obžalovaný nehradí výživné, nic dětem nekupuje a děti nekontaktuje. Na děti nepřispívá, neboť pobírá jen důchod a pobývá v psychiatrických léčebnách. Od roku 2013 je svědkyně v zaměstnaneckém poměru. V roce 2013-2014 pobírala příspěvek na bydlení a příspěvky na děti. Než začala pracovat, pobírala i příspěvek hmotné nouze. Ohledně výživného podávala několikrát návrh na exekuci. Byla vedena exekuce na plat, i na postižení movitých věcí, ale na výživné nebylo nic vymoženo. Z výpovědi svědkyně bylo dále zjištěno, že se jí obžalovaný svěřil, že předstírá nemoc a simuloval, aby se vyhnul placení výživného. To obžalovaný svědkyni řekl, když se narodily děti. Šel k psychiatrovi, kde řekl, že spáchal sebevraždu.

Z výpovědi MUDr. Petra Kordové a její písemné zprávy bylo zjištěno, že obžalovaný je v její ambulantní péči zhruba od roku 2008. Léčí se s diagnózou dystymie (trvalá porucha náley, kdy příznaky se podobají vleklé formě lehčí deprese) a smíšená porucha osobnosti (emočně nestabilní s rysy schizoidními, paranoidními a závislými). Svědkyně uvedla, že komunikaci obžalovaného s mimozemskými civilizacemi lze hodnotit jako účelovou či snovou. Stav je v posledních letech výrazně horší, opakují se hospitalizace v psychiatrických zařízeních. Často se jedná o sociální pobyty. Obžalovaný není schopen si zařídit potřebné věci na úřadech včetně sociálních dávek. Jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti je uvedenými poruchami značně snížena. Za podpory okolí, nějaké exekutivní složky by byla schopen v běžných záležitostech fungovat. Obžalovaný obchází organizace, kdy mu je i finančně vypomáháno. Sám má tendenci k hospitalizaci. Svědkyně však uvedla, že obžalovaný na uzavřené oddělení vzhledem k jeho diagnóze nepatří. Je možné jej hospitalizovat cca 2 týdny pro stabilizaci. Co se týká vývoje jeho poruchy, pokud by byl

stimulován či veden nějakou osobou a byl by nad ním vykonáván dohled, byl by schopen běžného života. Problém u něho je ochablá vůle. Obžalovaný by byl schopen pracovat například v chráněné dílně, kde není tlak na normu, ale je zde problém vůle obžalovaného, který by tato pracovat musel chtít.

Ze zprávy Psychiatrické nemocnice Kosmonosy bylo potvrzeno, že obžalovaný trpí těžkou smíšenou poruchou osobnosti s výraznými rysy emočně nestabilními, závislými a schizoidními. Porucha omezuje obžalovaného v osobním životě i v jeho schopnosti pracovní činnosti. V roce 2012 byl hospitalizován dva měsíce, pobyt v roce 2013 trval 1 měsíc. Pobytům předcházelo 15 hospitalizací v Kosmonosích.

Z výstupní zprávy psychiatrické léčebny Kosmonosy 12. Hospitalizace do 2.6.2011 bylo zjištěno, že se jednalo o stabilizační pobyt. U obžalovaného byla charakterizovaná patrná tendence neustále utíkat před odpovědností za svůj život. Během pobytu dokazoval, jak nefunguje, což bylo hodnoceno jako opakované účelové chování.

Z lékařské zprávy MediClinic ze dne 6.11.2014 bylo zjištěno, že je v ordinaci registrován od 17.8.2014. V pracovní neschopnosti byl naposledy v roce 2009. Z lékařské dokumentace nebyla zjištěna žádná čerstvá psychiatrická zpráva z roku 2014. Z dokumentace předchozí praktické lékařky vyplývá, že u obžalovaného se jedná o smíšenou poruchu osobnosti a hospitalismus spíše socioekonomického rázu. Z lékařské zprávy dále bylo zjištěno, že je k dispozici několik zpráv o hospitalizaci v psychiatrické léčebně Kosmonosy v roce 2011, 2012, kdy obžalovaný hospitalizaci svévolně ukončil, když se nevrátil z povolené propustky.

Z posudku o invalidity MUDr. Vladimíra Poupy ze dne 9.10.2013 k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti bylo zjištěno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost u obžalovaného pouze o 10%, jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku však není obžalovaný invalidní a den zániku invalidity byla stanoven 9.10.2013. Z posudkového hodnocení bylo zjištěno, že trvající porucha osobnosti obžalovaného nemá vliv na průběžnou schopnost posuzovaného. Několik let je ošetřujícím lékařem pozorován vytrvalá agravace, simulace s předstíráním halucinací a úporný hospitalismus.

Ze zpráv Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Liberci soud zjistil, že obžalovaný byl veden v evidenci úřadu práce od 30.12. 2013 a byly mu vypláceny sociální dávky- příspěvek na živobytí, příspěvek na bydlení. Zároveň byly obžalovanému vydány informace na volná pracovní místa. Ve stíhaném období byly dětem obžalovaného a jeho matce vypláceny dávky hmotné nouze – doplatek na bydlení a dále přídavky na dítě i příspěvek na živobytí. Z výpisů Úřadu práce pak soud zjistil výši vyplacených dávek a nabídku volných pracovních míst za období od 1.1.2013 s ohledem ke vzdělání obžalovaného. Ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení bylo zjištěno, že obžalovaný nebyl v období od prosince 2013 v pracovněprávním vztahu u žádného zaměstnavatele.

Shora uvedené důkazy soud zhodnotil jednotlivě a zejména v jejich souhrnu podle ust. § 2 odst. 5 tr.řádu a dospěl k závěru, že jednoznačně prokazují, že obžalovaný skutky spáchal a vylučují, že by se staly jinak nebo by je spáchal někdo jiný.

Jednání obžalovaného soud kvalifikoval jako přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Objektem ochrany uvedené skutkové podstaty je nárok na výživu, v tomto případě nezletilých osob. K naplnění skutkové podstaty je nezbytné neplnit vyživovací povinnost déle než čtyři měsíce, což obžalovaný v obou případech naplnil.

Obžalovanému vyplývá vyživovací povinnost z ust. § 910 občanského zákoníku. V konkrétní výši vyživovací povinnost mu byla stanovena shora citovaným rozsudkem.

Obžalovaný se sice bránil tím, že trpí poruchou, psychickými problémy, v jejichž důsledku by měl být hospitalizován v psychiatrických léčebnách. Soud se na základě prezentované poruchy osobnosti obžalovaného a stanovené diagnózy zabýval otázkou, zda se v daném případě jedná o naplnění skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy. Je nepochybné, že výživné obžalovaný po celou stíhanou dobu nehradil, ani nenahradil placení osobní péči a svým jednáním vystavil své děti jakožto oprávněné osoby nebezpečí nouze. Tento stav musel být řešen vyplácením dávek hmotné nouze. I přes diagnostikovanou dystymii a poruchu osobnosti obžalovaného, které snižují schopnost obžalovaného k pracovní činnosti a obstarání věcí běžného života, bylo z výpovědi svědkyně MUDr. Kordové zjištěno, že výdělečná činnost není u obžalovaného vyloučena. Za konkrétních podmínek by byl schopen práce např. v chráněné dílně. V tomto smyslu je třeba zdůraznit, že jak uvedla MUDr. Kordová, je u problémů vůle obžalovaného, který by takto pracovat musel chtít. Nelze přehlédnout, že potíže obžalovaného fungovat v reálném životě vyplývají z jeho povahy. Z výpovědi MUDr. Kordové i zprávy psychiatrické nemocnice bylo prokázáno, že projevy obžalovaného (komunikace s mimozemskými civilizacemi) jsou účelové, že u obžalovaného je tendence utíkat před odpovědností za svůj život. Nelze pominout ani výpověď svědkyně [REDAKCE] která uvedla, že se jí obžalovaný svěřil, že předstírá nemoc a simuloval, aby se vyhnul placení výživného. Jelikož soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že obžalovaný i přes svůj zdravotní stav, mohl být zaměstnán a mohl tak pracovní činností obstarat prostředky k plnění vyživovací povinnosti, uznal jej vinným shora uvedeným přečinem dle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku, když mezi jednáním obžalovaného a popsáním následkem je jednoznačně dána příčinná souvislost. Z hlediska zavinění jde nejméně o úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, protože obžalovaný o své vyživovací povinnosti věděl, přesto ji neplnil a nikde nepracoval. Vyživovací povinnost se nepokusil nahradit ani jakýmkoliv odpovídajícím naturálním plněním.

Při ukládání druhu a délky trestu obžalovanému soud přihlédl ke všem zákonným kritériím, jak jsou rozvedeny především v ust. § 38 a § 39 tr. zákoníku. Soud hodnotil závažnost a povahu stíhané trestné činnosti, postoj obviněného i jeho zdravotní omezení. K osobě obžalovaného soud z rejstříku trestů zjistil, že mu nepřitěžuje žádné odsouzení, když k záznamům nelze přihlížet. Za daných okolností lze na obžalovaného působit pohrůzkou trestu, když přímého výkonu není třeba. Za odpovídající považoval soud trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, tedy na dolní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon odložil na zkušební dobu v trvání dvou let.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Liberci písemně, **4x**. V téže lhůtě nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obviněného.

Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pak pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Liberci dne 15. prosince 2016

**JUDr. Jana Švorčíková, v.r.
samosoudce**

za správnost vyhotovení: Stančíková Radka

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 5. května 2017 *o odvolání obžalovaného* [redacted] *proti rozsudku Okresního soudu v Liberci* ze dne 15. prosince 2016, č.j. 2 T 39/2015-145, *t a k t o :*

Podle § 253 odst. 1 tr. ř. se odvolání z a m í t á .

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Liberci byl obžalovaný [redacted] uznán vinným z přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že

- *s diagnózou smíšené poruchy osobnosti, která však nevyloučila jeho praceschopnost, mohl být v pracovním poměru, v Liberci ani jinde, od 16. 12. 2013 do 16. 12. 2014, nepřispíval na výživu svého syna [redacted] a dcery [redacted] ačkoli mu tuto povinnost, stanovenou § 85 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 910 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů, upravil Okresní soud v Liberci rozsudkem z dne 11. 11. 2002, č. j. P 6/2000-87, s právní mocí dnem 19. 12. 2002, na povinnost platit celkem 2.500,-Kč vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky dětí [redacted] která proto do 23. 4. 2014 pobírala dávky pomoci v hmotné nouzi; dluží tak 27.500,-Kč.*

Za to byl odsouzen podle § 196 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců.

Podle § 81 odst.1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen a § 82 odst.1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání dvou let.

Proti tomuto rozsudku podal osobně u Okresního soudu v Liberci dne 18. 4. 2017 obžalovaný [redacted] písemné odvolání, ve kterém namítá, že jeho zdravotní stav vylučuje výdělečnou činnost.

Krajský soud se nejprve musel zabývat tím, zda odvolání obžalovaného splňuje veškeré zákonem vyžadované skutečnosti a především, zda odvolání bylo podáno včas. Po přezkoumání spisového materiálu zjistil následující rozhodné skutečnosti. Jak je patrné z obsahu spisu, napadený rozsudek byl vyhlášen v rámci hlavního líčení konaného dne 15. prosince 2016. Jak přitom z protokolu o hlavním líčení vyplývá, hlavní líčení bylo konáno

v nepřítomnosti obžalovaného. S ohledem na nepřítomnost obžalovaného u hlavního líčení, se obžalovaný také u hlavního líčení po vyhlášení rozsudku žádným způsobem nevyjádřil k podání opravného prostředku.

Podle § 248 odst. 1 tr. řádu odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje, a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. V souladu s tímto zákonným ustanovením je i poučení obsažené v písemném vyhotovení rozsudku.

Předmětný rozsudek byl obžalovanému [REDAKCE] doručen do vlastních rukou prostřednictvím Policie ČR dne 27. března 2017, jak je patrné nejen z data vyznačeného na podepsaném potvrzení o doručení rozsudku (zpáteční doručence), ale i ze zprávy Policie ČR o doručení písemnosti obžalovanému dnem 27.3.2017, viz. čl. 152.

Dle § 60 odst. 1 tr. řádu do lhůty určené podle dní se nezapočítává den, kdy se stala událost určující počátek lhůty. Zákonná osmidenní lhůta pro podání odvolání ve smyslu ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. tedy počala obžalovanému běžet dne 28. března 2017 a skončila dnem 4. dubna 2017. Obžalovaný [REDAKCE] ovšem své odvolání osobně podal u Okresního soudu v Liberci až dne 18. dubna 2017, jak je jasně patrné z podacího razítka Okresního soudu v Liberci. Odvolání tak bylo obžalovaným podáno po uplynutí zákonné osmidenní lhůty, tedy bylo podáno opožděně. Napadený rozsudek mezitím dne 5. dubna 2017 již nabyl právní moci.

Podle § 253 odst. 1 tr. ř. odvolací soud zamítne odvolání, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se odvolání výslovně vzdala nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výslovně vzala zpět. S odkazem na ustanovení § 263 odst. 1 písm. a) tr. ř. pak odvolací soud může rozhodnutí o odvolání dle § 253 učinit též v neveřejném zasedání.

Krajský soud tedy s odkazem na výše uvedená ustanovení trestního řádu rozhodl v neveřejném zasedání tak, že se odvolání obžalovaného [REDAKCE] podle § 253 odst. 1 tr. řádu jako odvolání podané opožděně, zamítá.

Poučení:

*Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.*

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů

napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

V Liberci dne 5. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Andraší

Mgr. František Bošík, v. r.
předseda senátu

U S N E S E N Í

Okresní soud v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7. 1. 2020 v trestní věci odsouzeného [REDAKCE] [REDAKCE] v Liberci, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Rýnovice,

takto:

Podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 330 odst. 1 trestního řádu odsouzený [REDAKCE] v Liberci, **vykoná trest odnětí svobody v trvání deseti (10) měsíců**, jenž mu byl jakožto podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání dvou (2) let uložen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 12. 2016, č.j. 2 T 39/2015-145, v právní moci dne 5. 4. 2017.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se odsouzený zařazuje k výkonu trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 12. 2016, č.j. 2 T 39/2015-145, v právní moci dne 5. 4. 2017, byl [REDAKCE] odsouzen za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. **Zkušební doba podmíněného odsouzení tím byla odsouzenému po stanovena ode dne 5. 4. 2017 do dne 5. 4. 2019.**
2. V rámci veřejného zasedání odsouzený uvedl, že si je vědom toho, že to ublížení na zdraví, za které je aktuálně ve VTOS, spáchal v podmínce. Odsouzený neví, že by další řízení vedená pro zanedbání povinné výživy soud zastavoval pro neúčelnost. Výživné na děti naposledy zaplatil v letech 2014-2015. K odsouzení v rámci zkušební doby dále odsouzený uvedl, že jeho obhájce chtěl, aby byl souzen podle § 146 a ne podle § 145 trestního zákoníku, protože následky byly zanedbatelné, poškozený v nemocnici nebyl ani jeden den. Odsouzený uvažoval i o obnově procesu, hrubé násilí nepoužil.
3. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 29. 4. 2019, č.j. 2 T 30/2019-311, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 7. 6. 2019, č.j. 31 To 203/2019-343, byl [REDAKCE] odsouzen pro pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 145 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří let se zařazením do věznice s ostrahou. **Tento trestný čin odsouzený spáchal dne 14. 10. 2018, tj. v době trvání zkušební doby.**
4. Vzhledem k tomuto nepodmíněnému odsouzení Okresní soud v Liberci ve věcech vedených pod spisovou značkou 5 T 50/2018 a pod spisovou značkou 6 T 111/2019 zastavil pro neúčelnost trestní stíhání vedené pro přečin zanedbání povinné výživy.
5. Ze zprávy o pověsti ze dne 19. 12. 2019 soud k odsouzenému zjistil záznamy odpovídající zmíněným trestním stíháním. Ze zprávy Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 19. 12. 2019 soud k odsouzenému nezjistil žádný záznam o přestupku. Z opisu z evidence přestupků ze dne 6. 1. 2020 soud k odsouzenému nezjistil žádný záznam. Z opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 6. 1. 2020 soud k odsouzenému zjistil záznam odpovídající citovanému odsouzení u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou.

6. Podle § 83 odst. 1 věty první trestního zákoníku vysloví soud, jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, že se osvědčil; **jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že odsouzený trest vykoná.**
7. Provedeným dokazováním soud zjistil, že odsouzený ve zkušební době podmíněného odsouzení nevedl řádný život a nevyhověl předpokladu nezávadného jednání, neboť se dopustil další trestné činnosti. Odsouzenému byla dána možnost ve zkušební době podmíněného odsouzení prokázat, že uložený trest je pro něj dostatečným ponaučením pro vyvarování se další trestné činnosti. Nicméně odsouzený spáchal ve zkušební době pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 145 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen již k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Odsouzený se tedy dopustil závažnějšího úmyslného činu, respektive pokusu zločinu, než toho, pro který byl původně podmíněně odsouzen. Nadto odsouzený u veřejného zasedání popíral spáchání tohoto pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví. Odsouzený podle svého přesvědčení měl být souzen pouze za mírnější trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 trestního zákoníku, neboť poškozený utrpěl pouze zanedbatelné následky. Nicméně odsouzený byl pravomocně odsouzen za pokus ke zločinu podle § 145 odst. 1 trestního zákonu, a jestliže svůj čin nyní bagatelizuje, neprojevuje tím dostatečný náhled na své jednání. I proto má soud za nepochybné, že podmíněné odsouzení pro odsouzeného nebylo výchovné a nenaplnilo svůj účel.
8. Soud proto ve smyslu v § 83 odst. 1 věty druhé trestního zákoníku neshledal výjimečné okolnosti k ponechání podmíněného odsouzení v platnosti a k případnému prodloužení uložené zkušební doby. S ohledem na tyto skutečnosti soud rozhodl o tom, že odsouzený původně podmíněný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců vykoná. Vůči odsouzenému soudu nezbývá než působit důrazněji trestem přímého odnětí svobody, neboť výchovný trest s pohrůzkou přímého výkonu jednoznačně selhal. Pro výkon trestu odnětí svobody je odsouzený zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, protože nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno **do tří dnů** od jeho oznámení podat stížnost, a to prostřednictvím Okresního soudu v Liberci. O stížnosti bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Toto právo nenáleží osobám, které se ho již výslovně vzdaly.

Liberec 7. leden 2020

Mgr. Jan Bělocký v. r.
samosoudce